

добрѣ си поизлѣзълъ! обади се кака Гинка отъ прага, весела и засмѣна.

Тя бѣше се прислала съ сия прѣстилка, рѣцѣтъ ѝ въспретнѣти до лактеѣ, зелената кърпа на главата ѝ тикната назадъ и красивото ѝ лице щедро напудрено съ брашно. Тя така бѣше доста интересна, и наумяваше нѣкои битови образи на фламандската школа.

— Какво правишъ? какво ми расправя оня женкеря? какво си се така набѣлила, като воденчарка? Едно кафе нѣма кой да направи тука! бѣбруше старецътъ ядосано и повѣлително.

— Ти прощавай, тато, хванахъ се и азъ на работа... Сега щъ ти направѣ кафенце... Генко! кждѣ се опилѣ? Земи Юрданча и го запеси въ люлката, давно го приспнишъ.

— Какво работишъ? Какво мѣсишъ?

— Мѣсѣж. мѣсѣж... трѣба да се мѣси... и ние не сме на гробъ камъкъ я?... Благородни българе сме... каза кака Гинка и се изсмѣ яката.

— Какви българе? какво мѣсишъ? попита намръщено баща ѝ.

— Пексеметъ, тате! — Пексеметъ?

— Ами че!... Нали трѣбва?

— За какво ни трѣбва пексеметъ? На баня ли ще ходите? или каква е тая слободия?

Вмѣсто отговоръ кака Гинка се искикоти.

Юрданъ жъ изгледа съвсѣмъ навжсено. Той не можеше да търпи този постояненъ и безпричиненъ смѣхъ на дъщеря си, която по веселия си характеръ бѣше съвършенна противоположностъ на неговия холерически темпераментъ.

Тя се приближи до него и му каза ниско:

— Кой ти мисли сега за баня? Ами ние за друго готвимъ пексемедя: той трѣбва за юнацитѣ.

Юрданъ жъ гледаше слисанъ.